

קבלת שבת

שנה תשע עשרה - עלון דו שבועי

בסיעתא דשמיא, כ"ט כסלו התשפ"ו.

העלון טעון גניזה ■ אין לקרוא בשעת התפילה!

ניתן לקבל את העלון במייל KSHABAT@INN.CO.IL
הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו
בברכה בטל': 052-7620219.

מקץ - חנוכה

אמנם כל זאת אם יושב בשולחן עצמו שיושב בו המלך, אבל אם הוא יושב בשולחן בפני עצמו, יהיה חייב בהסיבה, שאין בכך כל פגיעה וזלזול בכבודה של מלכות.

והנה, על אחי יוסף נאמר: "וישימו לו לבדו ולהם ולבדם ולמצרים האוכלים אתו לבדם". נמצא שהשבטים לא סעדו בשולחן אחד עם יוסף וישבו בהסיבה, כנהוג, לכן אמר להם יוסף: "הסבו כסדר הזה". אבל בנימין הרי ישב בשולחן אחד יחד עם יוסף, וכפי שכותב המדרש: "ישב אצל", לכן לא אכל בהסיבה. ומעתה מדוקדקים דברי רש"י להפליא.

מוסיף המכתב ומספר: לפני כמה שניות זכיתי שת"ח אחד החל לומר ביאור זה לפני ראש ישיבתנו הגאון **רבי משה פיינשטיין** זצוק"ל, בעל ה'אגרות משה', אך בעודו מעלה את השאלה הנ"ל מדוע שינה רש"י לשונו וכתב פעם 'הסב' ופעם 'ישב', אמר לו רבי משה בפשטות: "הרי זה לפי הרמ"א!"

(שניים מקרא)

"וישבתו וישכרו עמו" (מג, לד).

מפרש רש"י: "מיום שמכרוהו לא שתו יין ולא הוא שתה יין ואותו היום שתו".

שואל המהר"ל מפראג בספרו 'גור אריה':

מדוע עתה שתו, לאחר שלא שתו מאז מכירת יוסף? ודוחק לומר כי מפני כבוד המלכות שתו, כי אדרבה לאחר שסיפרו על מות אחיהם היה להם לומר שהם באבל על אחיהם ולכן פורשים הם מן היין.

ויש לפרש, כי האחים תמחו על הנהגת יוסף עמו: אתמול חשד אותם כ'מרגלים', והיום שותה עמם יין? על כן חשבו כי כוונתו להערים עליהם, ובאמת עדיין חושד הוא כי מרגלים הם, ודוקא בשל כך רוצה הוא להשקותם יין ולשכרם, ואז 'נכנס יין יצא סוד' (עירובין סה). ויתפוס אותם בדיבורם. ואם יסרבו לשתות, הרי הדבר רק יחזק את חשדו כי מרגלים הם ולכן הם חוששים לשתות פן ייחשף סודם, לכן החליטו לשתות עמו ובכך להוכיח לו שאין להם דבר להסתיר, ואז יסורו כל חשדותיו, לפיכך 'וישתו וישכרו עמו'. (שניים מקרא)

"אשר ימצא אתו מעבדיך ומת וגם אנחנו נהיה לאדני לעבדים. ויאמר גם עתה כדברייכם הן הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקיים" (מד, ט-ו).

מעשה ביהודי כבד שמיעה שהלך ברחובה המרכזי של העירה כשמגבת על כתפו. פגש בו חברו, אף הוא כבד שמיעה. התקרב אל אזורו וצעק בקול: "לאן אתה הולך, למקוה?" השיב השני בקול גדול: "לא לא, אני הולך למקוה..." כששמע הראשון את תשובתו השיב כנגדו: "אה, חשבתי שאתה הולך למקוה..."

בלשון מינו מכנים זאת "דו-שיח של חרשים"...

ולכאורה, משהו מעין זה מצאנו בפסוק כאן. האחים אומרים לשליח שרדף אחריהם "אשר ימצא אתו מעבדיך ומת וגם אנחנו נהיה לאדני לעבדים". ומה הוא משיב להם? "גם עתה כדברייכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקיים".

זה נקרא "כדברייכם כן הוא"? הלא הוא אינו אומר כמותם אלא משנה מדבריהם!? הם אומרים שמי שימצא אצלו הגביע - ימות. וכל שאר האחים יהיו עבדים ליוסף, ואלו הוא משיב להם שמי שימצא הגביע אצלו יהיה לי עבד. לעבד. וכל השאר יהיו נקיים. וכי על כך ניתן לומר "גם עתה כדברייכם כן הוא"?

עוד קשה, איך אמרו "אשר ימצא אתו מעבדיך ומת", ולא חששו לקללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת (ברכות נו)?

ה"פנים יפות" מפרש את הדברים באופן נפלא: "אשר ימצא אתו מעבדיך ומת" - **אנו** בודאי לא גנבנו את הגביע, כנראה גנב אותו אחד מעבדי יוסף המצויים בארמונו. ואם, אמנם, יתברר שידו של אחד מעבדיו בגנבה. הרי חומרנו רבה מאוד, שכן הוא מעל בתפקידו. ועל כן דינו מיתה.

אבל "וגם אנחנו" - אם לבסוף יתברר בכל זאת שאחד מאתנו עשה את המעשה. הרי אין חומרנו נוראה כל כך כמו עבד המלך שגנב, ולכן "נהיה לאדני לעבדים", ואין לדון אותו למיתה.

על כך משיב מנשה: "ויאמר גם עתה כדברייכם כן הוא" - אני מסכים לדברייכם, ואכן "אשר ימצא אתו יהיה לי עבד" - כפי שאמרתם, ואלו "ואתם תהיו נקיים" - כל שאר האחים. מלבד הגנב עצמו, לא יאונה לכם כל רע.

(ומתוך האור)

"ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלקים יענה את שלום פרעה" (מא, טז).
צריך להבין את תיבת "שלום" שהוסיף יוסף, שהרי לכאורה די אם היה אומר 'אלוקים יענה את פרעה'.

ועוד הקשו רבים מהמפרשים, מדוע יוסף מייעץ לפרעה כהמשך הפתרון שעליו לאגור תבואה וכו', וכי פרעה מינהו ליועץ?

והנה חז"ל מספרים (ב"ר פט, ו) שחרטומי פרעה פתרו את החלום ואמרו לו 'שבע בנות אתה מוליד, שבע בנות אתה קובר', וכן 'שבע מלכויות אתה כובש שבע מלכויות מורדות בך', ודבריהם לא נכנסו באזני פרעה. ונראה בטעם הדבר שפרעה לא שמע אליהם ע"פ מה שאמרו חז"ל (ברכות נו): שהרואה נהר בחלום יצפה לשלום, ופרעה הרי חלם שהוא "עומד על שפת היאור" - שהוא כעין נהר, ועל כן הפתרון אינו יכול להיות שימותו לו בנות או שימרדו בו, אלא חלום של שלום.

משום כך אמר לו יוסף: "אלוקים יענה את שלום פרעה" - הקב"ה רמז לך בחלומך דבר של שלום, אך מאחר והפתרון הוא שתהיינה שבע שנות רעב - כיצד יהיה שלום, הרי אמרו חכמינו (ב"מ טז). ש"אין מריבה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא על עסקי תבואה", וכל שכן שתהא מריבה בתוך מדינה שלילמה!

לפיכך יען יוסף שפרעה יאגור תבואה בשנות השובע, וכך בשנות הרעב לא תהא מריבה במצרים [וכמסופר בגמ' (ב"ב ט). שרבא ביקש מאנשי מחוזא שיסייעו זה לזה בפרנסה כדי שיהיה שלום במלכות], ובכך בא הפתרון אל שלמותו. ונמצא שהייעוץ של יוסף הוא חלק מחלקי הפתרון! (מתוקים מדבש)

"ויען יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדורו ויעש להם כן" (מב, כה).

פרפרת נאה הגיד כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א, על כך שיוסף הצדיק הורה להחזיר לאחיו שלא הכירוהו, את כספם:

מאז ומקדם ידעו בני ישראל, כי את אומות העולם ניתן לשחד בממון ולקנותם במתנת יד. כל השתדלנים לדורותיהם היו מעניקים לצורך היהודים התורן סכומי כסף מכובדים ומתנות יקרות, כדי להשקט בכך את צמאונו לדם היהודי.

ביקש יוסף להראות כי אצלו אין עצה זו תקפה, אין הוא אוהב כסף ורודף בצע, ואדרבה אפילו את הכסף שקיבל מהם כדת וכדין הרי הוא מחזיר להם, ובכך יידעו האחים כי אין הם יכולים להסתמך על עצת השוחד, כאילו היא תועיל להם מול שליט מצרים.

לפיכך מוצאים אנחנו שרק כאשר מצאו האחים את כספם בפי אמתחותיהם יצא ליבם ויחרדו איש אל אחיו; ואילו בכל אותה העת אשר יוסף נטפל אליהם על לא עוול בכפם, לא מצאנו כלל כי האחים התייראו ויחרד ליבם. אלא שהן הדברים: כל עוד לא החזיר להם יוסף את הכסף, סברו האחים כי מצויה ברשותם עצה הגונה להסות את ליבו של המלך לטובתם, וזאת על ידי שיסחדוהו בכסף רב ויעניקו לו מממון, ומחמת כן הם לא התייראו יתר על המידה. אולם כשראו כי הם אינם עומדים מול גוי תאב ממון רגיל, אלא מול מי שבז לכסף, עד שהוא נכון לוותר אפילו על כספו, או אז התייראו ויחרד ליבם, בראותם כי את המלך הזה אי אפשר לקנות בכסף... (ושלל לא יחסר)

"וישבו לפניו הפכו כבכרתו והצעיר כצערותו" (מג, לג).

מפרש רש"י: "מכה בגביע וקורא: ראובן שמעון לוי יהודה יששכר זבולון בני אמן אחת, הסבו כסדר הזה שהוא סדר תולדותיכם, וכן כולם. כיון שהגיע לבנימין אמר: זה אין לו אם ואני אין לי אם, ישב אצלי".

יש לדייק בדברי רש"י, מדוע אצל האחים נקט לשון "הסבו" שמשמעותו 'הסיבה', ואילו אצל בנימין נקט לשון 'ישב' שמשמעותו 'ישיבה'?

מובא בספר "ברכת איש" לרא"י שוין שליט"א, ר"מ בישיבת "תפארת ירושלים" בארה"ב (כה הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, כיהן כראש ישיבה):

נפסק בשו"ע בהלכות ליל הסדר (סי' תעב, סעיף ה): "בן אצל אביו צריך הסיבה, אפילו הוא רבו מובהק. תלמיד לפני רבו אינו צריך הסיבה, אפילו אינו רבו מובהק, אלא אם כן יתן לו רבו רשות. ותלמיד חכם מופלג בדורו, אף על פי שלא למד ממנו כלום, חשוב כרבו ואינו צריך הסיבה". הוסיף שם **הרמ"א:** "ודוקא כשאוכלין על שולחן אחד, אבל אם אוכל על שולחן בפני עצמו צריך להסב".

מכאן ברור כי היושב לפני מלך, אין זה מכבוד המלכות שיאכל בהסיבה,

סיפור מיוחד עד למאד, הופיע בחוברת 'כל העלונים'

(סוכות תשע"ז, הפרטים שמורים במערכת):

כן תורה יקר, סבל שנים רבות מדלקות חניכיים, מלווה ביסורים וכאבים, נדע שלא יכל לאכול כראוי. כשהלך לרופא השיניים, הודיע לו הלה חגיגית, כי אין לו ברירה ועליו לעקור את כל השיניים חד וחלק, ואח"כ יעשה לו שתלים ובמחיר נוח מאוד כמאה אלף ש"ח וכו'. אותו בן תורה לא התעצל, והלך לבדקניו נוספת אצל מנהל מחלקת שיניים בב"ח הדסה בירושלים, אלא שגם הלה בישר לו כחבירו, כי עליו להוציא את כל שיניו וכו'. אותו בן תורה שם מבטחו בהש"ת, הוא בירר אצל היועצים החרדים הידועים מי הוא ואי זה הוא הרופא המומחה לשיניים וחניכיים אשר יוכל להיות השליח להושיעו. ואז ניתנה לו כתובת של רופא מסוים בתל אביב, מנהל מחלקת שיניים וחניכיים בב"ח בת"א. הוא המומחה הגדול, הוא גם מרצה לבעיות חניכיים באוניברסיטת ת"א, הוא הכתובת והוא המילה האחרונה בנושא כמובן.

בטח אותו אברך כואב, לנסוע לת"א לאותו מומחה. הכין באמתחתו קרוב לאלף ש"ח כדי לרכוש לעצמו את הזכות לראות ולהראות אצל אותו מומחה, והגיע לפתחו של הלה.

אז הוא התבקש מהמזכירה מיד עם הגעתו, לשלם את הסכום הנ"ל. לשאלתו, אולי אין בכלל מה לעשות, למה לשלם מראש, נענה האברך כי בכל מקרה הוא חייב לשלם, על הזכות לראות ולהראות אצל הרופא המומחה. האברך בידעו את גודל חשיבות הענין, הבין שהוויכוח ממילא מיותר, משום שהרי ברור שהמומחה כבר יידע מה שלא ידע אותו 'רופא פשוט' בירושלים, דהיינו כיצד לשמר את שיניו החולות, או כיצד להתגבר על חניכיים חולות ומדלקות.

שלף האברך את ארנקו ושלשל את מלא הסכום לקופה, קיבל קבלה כחוק, והמתין לתורו. כשהגיעו תורו פסע אל תוככי חדרו של המומחה המפורסם, המומלץ ע"י כל יועצי הציבור, ומי כמאה יודע את אשר לפניו, מומחה גדול, שכדי להיכנס לחדרו כבר צריך לשלם. מי כמאה. פסע האברך מעדנות, המומחה המפורסם הורה לו לשכב על המיטה. החולה העיר למומחה המפורסם כי כדאי שיטעם ממנו הקדמה קצרה על תולדות החולה והמחלה, ומה אמרו הרופאים 'הפשוטים' לפניו, ומה הוא מצפה ממנו. החולה שהיה נפעם ומרוגש מזכיותו כי רבה היא, שהנה זכה, בפרוטקציה רבה כמובן, לקבל תור אצל הרופא המפורסם, תוך שבועיים בלבד. והנה כבר אומר לו הרופא ללא שום הקדמה והאזנה, עלה ושב על הכסא. כשהעיר חלה קלה באוזני המומחה המפורסם נענה מיידית, עול על כל רגע, אני אראה מיד הכל.

האברך חבד על הספיק לשכב וליישר את עצמו, וכבר נשמעה הדיאגנוזה בפקודה, אתה יכול כבר לקום, אין מה לעשות. אני אעקור לך את כל השיניים. והתהמה מכה בו באברך, הנה לך מומחה מפורסם שאין מקום להרהר אחר דבריו, דבריו הם המילה האחרונה בעולם הרפואה, כמובן.

והנה יש לו לרופא המומחה, המומלץ ע"י כל היועצים למיניהם, יש לו משהו נוסף לומר לו לאברך.

חשב לו האברך לתומו, בטח עכשיו מגיעה בשורת האור לה הוא מצפה. הנה או טו טו, מתחיל שביב האור המצוקה והכאב מתחילים לנוע אחור.

ואלו דברי המומחה: היות ואני הפרופסור של מחלקת השיניים במוסד האוניברסיטאי בעיר, אני מבקש ממך שתשאיר לנו את כל השיניים שלך בשלימות, למוציאן שלנו.

אני רוצה להראות לסטודנטים שלי מקרה נדיר של מחלת חניכיים עגומה להוצאת כל מערכת השיניים בשלימות, ללא שום חור בשום שן. ככה בשלימות יהיו שיניך מוצגות בוויטרינה שבאוניברסיטה, כדי שיוכלו הסטודנטים להבין את מחלת החניכיים, עד כמה היא הרסנית וכו' וכו'.

כל זה נאמר לחולה בנשימה אחת או שתיים, תוך דקה אחת או שתיים מאז שנשכב והוקם מהכיסא הלא טיפולי.

ככה בצורה אלגנטית, אכזרית מושלמת.

אולם האברך, הלא בן תורה הוא, אברך שכבר למד לשים מבטחו בהשם יתברך, דווקא בשעות הקשות, השליך יתבו על הקב"ה שלא כלו רחמיו. נסע היישר מאותו מומחה מפורסם, שכל היועצים המליצו עליו, ושמו הולך לפניו מסוף ת"א ועד סופה, נסע משם היישר אל הכותל המערבי בירושלים.

שם, לא ביקש ממנו איש דמי כניסה, לא דמי התברכות, לא השכיבוהו ולא הקימוהו מהכיסא הטיפולי ללא טיפול.

השעה היתה כבר מאוחרת, מש-חזר מת"א מאותו מומחה, כבר פרשה חשיכה את כנפיה, האריך האברך בתפילתו ואף זכה שתפילתו נוספת בדמעות שליש היתה. אברך צעיר, במיטב שנותיו, יסתובב בלא שיניים

בפיו, ושיני פלסטיק בפיו.

הכאב היה נורא, והדמעות כמים נטפו. כאבה לו גם צריבת העלבון שבדברי הרופאים, הזלזול, אי איכפתיות. ידע החולה כי עתה ניצב הוא בפני מי שרק הוא, ואך הוא, בוחן ליבות וכליות, רואה הוא הבורא כל העולמים לא רק את שיניו וחניכיו, גם כאבו ועלבונו וצערו, נראים לפניו יתברך.

נסתם ויבש מעין עיניו, עייפו. סיים האברך תפילתו, ופנה לביתו מלא אמונה בבורא עולם שדבריו נשמעו ובקשתו התקבלה. עלה על יצועו ונרדם מעיפות וחולשה.

והנה חלום. בחלומו, מופיע לפניו המגיד בעל החלום, ודבר בפיו. הלא אתה לומד בכלל בביהמ"ד של חסידי באבאב ברחוב חגי 7 בירושלים, וממול בית המדרש גר החכם הצדיק ששון מזרחי, מדוע לא תלך אליו לשאול ממנו עצה ותושיה, עד כאן היו דברי בעל החלום.

ותפעם רוחו של אותו אברך, ההיטב שמעה רוחו, כן, הוא האמין ב'לא יאומן כי יסופר'. הבוקר אור ורגליו נשאוו לביתו של אותו חכם צדיק, עניו ושפל רוח, מקובל ומחבר ספרים על הזוהר הקדוש רבי ששון מזרחי. מעולם לא ביקר בביתו של אותו צדיק, רק ראהו תדיר עולה ויורד במדרגות ביתו, מביתו אל בית הכנסת הקדוש 'שמע צדק' ומביהמ"ד לביתו.

עלה האברך במדרגות הבית מהחצר האחורית, והנה בקומה השניה נשקפה אליו דמותו של הצדיק יושב בחדר הסמוך לפתח ביתו, על יד חלון הפונה לחדר המדרגות, ומעיין בספר קדוש. ביקש האברך רשות כניסה, שניתנה לו במאור פנים.

הצדיק המקובל חכם ששון מזרחי זצ"ל, מחבר סדרת הספרים בקבלה 'באתי לגני'.

נכנס האברך וכיסא הוצע לו. סיפר האברך את צרת נפשו, את דברי הרופאים, את דבר תפילתו לפני מלך רופא חולים ע"י הכותל המערבי, ולבסוף הגיד לו את דבר החלום.

נענה הצדיק בחיוך ובענוות אמת, ואמר "וכי אני רופא, מנין אדע מה תעשה. טעות יש כאן".

עמד האברך על שלו. לא טעות יש כאן, וכמו כן גם רופא הוא אינו אדע מה תעשה. שעות

מחפש. הוא נצטווה לגשת אל הצדיק שם יקבל עצה וישועת ה' וזאת הוא מבקש.

נכנע הצדיק ליצרים דברי אמת' של אותו אברך. קימט הצדיק את מצחו, הרבה מעט ואמר, מדוע צריך רופאי שיניים. הם יודעים לרפא רק לפי הספר שלמדו בו. עליך ללכת לרופא כללי שלא למד דווקא רפואת שיניים, ותשמע את דעתו שלו. אבל תנאי אני מתנה עמך, לך אצל רופא כללי אבל שיהיה רופא ירא שמים. נענה האברך ושאל אולי יכול הצדיק להמליץ לי על מישהו, נענה הצדיק ואמר, כן, לך אצל ד"ר אסטרו המקבל חללים פה בקצה רח' חגי פינת רח' יואל. הוא רופא כללי טוב, רציני וירא שמים. ותאמרו לו שאני שלחתי אותך.

האברך לא התמהמה, ומיד ניגש אל ד"ר אסטרו.

ד"ר אסטרו הסתכל מעט בתימון על האברך ומשאלתו, כנראה שבשנות עבודתו הרבות כרופא כללי ומשפחה, היה זה המקרה הראשון שמישהו בא אליו על בעיות שיניים וחניכיים.

אבל כאשר שמע שהצדיק רבי ששון מזרחי שלח אותו אליו, התרצץ פניו, והוא נאות לבדוק את האברך. מסקנתו היתה שקשה להאמין שאין דרך לרפא את החניכיים. כיום כאשר ישנם דרכי רפואה פולשניים לכל פינה נידחת באברי האדם, קשה להאמין שאין דרך להגיע אל תוככי החניכיים.

קימט גם הרופא את מצחו והרהר. לאחר מחשבה ארוכה אמר, "תראה, יש לי ידיד ושמו ד"ר גדליה שטרן, הוא רופא שיניים וירא שמים, צריך לשאול אותו, ומה שהוא יאמר זו ההחלטה וכך תעשה".

לא שהאברך האמין עדיין ברופאי שיניים, אך היתה הוראה של בעל החלום ללכת במסלול מסוים שתחילתו בצדיק ששון מזרחי, הנה כי כן המסלול מתגבש והולך, לכן הסכים האברך להמשיך במסלול שהוא לו מן השמים, והאברך הביע הסכמה לדבר ד"ר אסטרו.

ד"ר אסטרו הבין שהענין דחוף ביותר, והמתחיל במצוה אומרים לו גמור. חיפש את מספר הטלפון של ד"ר שטרן והגיע למזכירה. המזכירה הודיעה חגיגית לד"ר אסטרו, כי אין בעיה, "האברך יכול להגיע כבר היום לטיפול אצל ד"ר שהוא ממלא מקומו ומחליפו של ד"ר

שטרן, משום שד"ר שטרן נמצא בימים אלו בחו"ל וישוּב רק בעוד שבועיים". ד"ר אסטרו ביקש להמתין דקה בטלפון, ושאל את האברך אם הוא מסוגל לסבול עוד שבועיים נוספים. אין ד"ר אסטרו רוצה שהאברך יגש למחליף ולממלא מקום. הוא רצה דווקא את ד"ר שטרן. האברך הסכים להמשיך ולשאת בדומיה את יסוריו, ולהמתין לשובו של ד"ר שטרן.

התשובה ניתנה למזכירה, כי אנו ממתנים דווקא לד"ר שטרן, ובבקשה לעשות לו לאברך דנן תור מידי לכשיחזור ד"ר שטרן ארצה. וכך נעשה.

נעבור שבועיים מצלצל הטלפון בבית האברך. על הקו נמצא ד"ר גדליה שטרן המודיע כי חזר ארצה, והוא מוצא לפניו הודעה דחופה מד"ר אסטרו, אודו מקרה מיוחד של האברך, עם בקשה לטיפול דחוף ומיידי.

ד"ר שטרן מבקש לקבל יותר אינפורמציה, מה הבעיה שהיא כה דחופה, ולמרות זאת ממתנים כבר שבועיים דווקא עליו ולא על רופא אחר.

האברך חזר שוב על סיפורו המדהים, לפני ד"ר שטרן באותה שיחת טלפון.

ולפתע, שתיקה ארוכה, ארוכה, ארוכה. ד"ר שטרן שותק.

הלו, שואל האברך, אולי ניתק הקו? לא ולא, עונה ד"ר שטרן, הקו לא ניתק, הקו קיים הכל קיים, גם קו ההשגחה הפרטית בהתגלותה ממש, קיימת. וד"ר שטרן מוסיף, אני אספר לך עכשיו משהו מאורה הגדול וגילוייה המדהים של ההשגחה העליונה.

וממשיך ד"ר שטרן, אני נסעתי לקונגרס מיוחד של רופאי שיניים בארה"ב לפני כשבועיים, ההרצאות היו בחלקן מעניינות ובחלקן משעממות.

אולם היתה שם הרצאה אחת שכל 500 רופאי השיניים התקבצו ונכנסו לשמוע אותה. המרצה היה רופא שיניים איטלקי זקן כבד פה, עם אנגלית כושלת, הרופא האיטלקי טען שהוא המציא שיטה כיצד לטפל בדלקות חניכיים מבלי לעקור שיניים. לא יאומן.

כל הרופאים נכנסו לשמוע את ההרצאה. אלא שההרצאה נאמרה בצורה כל כך משעממת, ומפי הרופא הזקן, עד שרוב הרופאים החלו לנמנם או אף לצאת מהאולם.

בפועל רק שניים שלושה רופאים היו קשובים לכל ההרצאה הארוכה, והמשעממת, אך בעלת תוכן רב. ואני אישית הייתי מאותם יחידים שההרצאה עניינה אותי במיוחד. כך מספר ד"ר שטרן.

לאחר ההרצאה הארוכה הייתי כמעט הרופא היחיד שניגש אל הרופא האיטלקי בבקשה להמשיך ולשוחח בעניין המעניין והחדשני הזה. הרופא האיטלקי שנהנה שיש לו מישהו המתעניין בו ובדבריו הקדיש לו תשומת לב רבה, גם בימים הקרובים.

והנה ד"ר שטרן חוזר ממש עכשיו ארצה, מאותה הרצאה מאלפת, שמביאה בכנפיה בשורה ותקווה בדיוק לבעייתו של האברך.

גם הרופא, גם האברך, נדהמו מצירוף המאורעות שהנהיגה יד ההשגחה העליונה. החל בתפילה ע"י הכותל המערבי שזכתה להיכנס לפני ולפנים אצל אביו שבשמים.

המשך בחלום המדהים. המשך בביקור אצל החכם ששון מזרחי. המשך בביקור אצל ד"ר אסטרו. המשך בהפנייתו לד"ר שטרן דווקא. המשך בנסיעתו של ד"ר שטרן בדיוק בימים אלו לקונגרס לרפואת שיניים בארה"ב. המשך בדיוק בהרצאתו של אותו רופא איטלקי.

המשך דווקא בהאזנה הקפדנית של ד"ר שטרן לדברי אותו רופא איטלקי זקן. המשך בחזרתו ארצה בדיוק עכשיו בימים אלו בהם זקוק האברך לטיפול המיוחד.

ד"ר שטרן הודיע לאברך, כי הוא מקבל על עצמו את הטיפול בו בשיטה החדשה שלמד בדיוק עכשיו, אך הוא מבקש שבועיים נוספים של המתנה, בהם הוא רוצה לעיין היטב במה שלמד, להחליט על הדרך המדויקת בה יעשה את מלאכת הקודש, ומבקש שהאברך ימתין עוד שבועיים.

ואכן כך נעשה. והאברך היה למקרה הראשון שטופל פה בארץ הקודש בשיטה חדשה זו. ההצלחה היתה למעלה מן המשוער, כל השיניים ניצלו ונשארו במקומם, והתפילה התקבלה.

לאחר הצלחה גדולה זו ערך ד"ר שטרן קורסים לרופאי שיניים אודות השיטה החדשה, והדוגמא לכל הרופאים והמטופלים היתה אותו אברך.

הנה כי גם בדורות אלו בהם ההשגחה האלוהית נראית כמוסתר, עדיין זורח בחושך, אור למבקשי האור.

(בך בטחנו - בראשית, מאת הרב צבי נקר)